

STUDENTEN WEEKBLAD

9^e Jaargang.

No. 26.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, R. A. D. CORT VAN DER
LINDEN, G. P. NIJHOFF, F. A. VENING MEINESZ.

Donderdag
25 April '07.

Bibliotheek
VAN DE
Technische Hoogeschool
DELFT.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. WALTERMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 3.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 30 April, des middags om 4 uur.

Inhoud.

Wetswijziging S. P.
Examen.
De wereld om, IV, door J. W. G. J. Hz.
Tooneel, door C.
Lente, door H.
Boekbespreking. Pseudo-Marxisme, door Is. P. de Vooy.
Ontvangen boeken.
Eerwaarde en geleerde Sukkels, door G. V. Sr.
Zondagvierders over den Zondag.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

Wetswijziging S. P.

Door den heer R. Ver Loren van Themaat werd bij het Kroegbestuur een voorstel tot wetswijziging ingediend, waardoor op het hazard-spel met geld op tafel een boete van f10,— wordt gesteld.

De memorie van toelichting zegt, dat de verlokking welke voor velen in het hazardspel is gelegen zeker zal afnemen, wanneer slechts nog met fiches of rekening-courant gespeeld mag worden. Bovendien zal deze maatregel naar alle waarschijnlijkheid ook een eind maken aan het inzetten van geld door niet mee-spelenden op een andere tafel, welk euvel de societeits-lokalen met het karakter, al is het dan ook nog en gelukkig in kleine mate, van speelzaal bedreigt.

Behalve dit zijn er voorstellen tot verbouwing en uitbreiding ingediend.

Examen.

Ziet u die toren daar wel, met dat gouden haantje, dat in de zon blinkt, de lange, lange toren van Delft, en dat bovenste topje, hoog in de lucht, nu, daar zit ik op. Ja, lach maar niet, zoo meteen val ik nog. Hou je goed vast jongen, hoe ben je daar in Godsnaam gekomen? Ja, dat weet ik niet. Maar ben je er dan naar toe geklommen? Nu, ik zat daar zoo plotseling met mijn beenen om de spits en mijn hand om de windwijzerstang. 't Is hier zoo lekker, maar 't waait zoo; dat is jammer, dat 't zoo waait. Maar dit is niets nog, als ik er maar af kom. Ik weet, dat ik er af moet, maar toch heb ik nog geen trek. 't Is hier zoo gezellig. En die windwijzer piept zoo gek, net een haan die kraaien wil en dan op een toon blijft doorgaan, die een graantje in zijn keel heeft.

Maar 't gekste is, dat ik examen moet doen en dat kan toch hier niet. En ik durf me niet naar beneden te laten glijden, dan val ik zoo zeker als iets tegen dat luikje daar onder aan. Zie je dat luikje niet; daar onder, je wordt er bijna duizelig van, dat naar beneden staren, 't is hier een „mauvais pas” hoor. Ik kan van hier net in mijn werkkamer zien. Daar tusschen die twee daken door. De zon flikkert zoo'n beetje op 't behang, zeker omdat men aan den overkant een raam opendoet. Nu is 't weer weg. Ik kan bijna mijn aschbakje op mijn bureau zien, maar die tochtdeuk hangt voor het raam. O ja, dat is om beter te werken; nou kijk ik niet meer naar buiten. 't Zou me niks verwonderen als ik mijzelf daar zag zitten. Ik zou

gewoonweg naar mezelf toevliegen en mezelf een lastige som vragen. Maar ik moet er nu toch af, 't wordt zoo langzamerhand al aardig genoeg en als ik er maar eenmaal af ben kan ik gaan werken. Of nog een beetje zitten blijven? Kijk daar eens, jongens, dat is een ooievaar, die vliegt ook laag. Je zou toch zeggen, wat kan zoo'n beest vliegen, hè. Nu een beetje gaan verzitten. 't Doet me hier toch pijn, laat ik maar af gaan dalen. Hoe ik hier gekomen ben? 't Kan ook niet schelen, in alle gevallen naar beneden, 't kan me ook niets schelen of ik slaap of niet slaap.

Wanneer is 't examen; nog maar zoo weinig tijd om de rommel erin te krijgen; als ik nu maar eenmaal hier weg ben. Met mijn voet tegen die lei en met mijn hand aan de stang en nu zoo staan, met mijn lichaam in de ruimte, heerlijk, frissche lucht en de wind waait en nu een sprong en dan zoo zweven en klapwieken naar .... mijn kamer, of naar de kroeg. Wat zullen ze gek kijken als ik daar op de leuning van 't balkon neerstrijk vlak voor hun neus. Hoe kom ik aan die gekheid, zou ik nu toch aan 't slaapwandelen zijn; 't zit toch niet in de familie. Wat loopen er weinig menschen op de markt. Daar zit een kraai te pikken en daar staat iemand te kijken, wat, ja, nee, ja toch. Hij is het. Hoe komt hij hier in zijn eentje. Als hij mij nu maar niet ziet en mijn naam roept, dan val ik er af en wordt wakker en dan laat ik alles los en dan val ik naar beneden, eerst schuin naar beneden en dan met schokken en stooten niet zoo vlug, maar toch nog gauw op den grond. Hij ziet me niet, wat doet hij toch. Hij zoekt iets, hij kijkt naar boven. O God, wat nu, de handen aan zijn mond, hou je goed vast .... Daar staat hij in de zon met zijn stroehoed op, niemand draagt er nog een .... hij roept wat, ik hoor nog niets, ik wil me goed vasthouden, ik wil, maar als hij mijn naam zegt ben ik weg .... ja, daar heb je 't, ik wordt geroepen, hoe duizelig, daar val ik, voorover, in de vaart draai ik om .... wat zegt hij .... je bent .... hij, een schram, ... afgekeurd .... wat? nu .... voor je .... examen .... au, au .....

De wereld om.

IV.

Wladivostok, 20 Maart '07.

Er was een climax in deze reis. In den aanvang de eentonige besneeuwde vlakte van Oost-Rusland, bij somber, triestig weder. Minder dan dit kon moeilijk, vergeleken hierbij moest alles meevallen. En na de korte verkwikking in den Oeral, viel de vlakke, eindeloze Siberische steppe ook mee; wij waardeerden nu elke afwisseling, en genoten van het heerlijke weder en de mooie verlichtingen bij ondergaande zon.

Toen kwam het bergland, op zich zelf misschien niet veel bijzonders, maar na de eindeloze, eentonige vlakten deden de beboschte hoogten weldadig aan, en het heerlijke weder verhoogde ons genot aanzienlijk.

En gaandeweg werd dit bergland al mooier en mooier, totdat in Trans-Baikalie het toppunt dezer climax zou komen.

Tusschen Ob en Krasnojarsk was het terrein meer heuvel-, dan bergachtig. Oostelijk van de Jenissei, kwamen wij in het eigenlijke Sayangebergte en Donderdag spoorden wij door steeds mooier wordend landschap. Wij waren nu in een boschstreok, die zich Zuidelijk vele honderden kilometers

uitstrekt, en Oostelijk tot aan de Gobiwoestijn loopt. Het hout was hooger dan dat, wat wij den vorigen dag gezien hadden, maar evenals elders stonden er alleen dennen en berken.

Door deze streek ging de trein, tengevolge van de steile hellingen, zeer langzaam, soms niet veel meer dan 15 KM. per uur. Verre van vervelend, was dit ons juist welkom, want wij konden nu te voller van het landschap genieten. Diepe dalen en mooi begroeide, soms zeer steile hellingen, boden prachtige gezichten. En steeds weer bij dat alles het heerlijkste winterweder, dat met zijn schitterende zonneschijn de schoonheid van het landschap vertienvoudigde.

Hier waren reeds sporen van de naderende lente te zien. Op verschillende plaatsen begon de sneeuw weg te smelten, en op de Zuidelijke hellingen der bergen vertoonde zich op vele plekken de kale grond, geheel met verdord gras bedekt.

Vrijdagochtend kwamen wij uit het bergland in de vlakte, waarin Irkoetsk ligt. Wij bevonden ons nu in open terrein, want de groote boschstreek loopt zuidelijk van Irkoetsk. 's Avonds zouden wij weer in de bosschen komen.

Wij bevonden ons nu te midden van vele kolenmijnen. Naar men mij verzekerde moet de rijkdom van Siberië aan kolen en erts, waaronder vooral ijzer aanzienlijk zijn.

Het zal wel niemand verwonderen te vernemen, dat de toestanden onder deze mijnwerkersbevolking meer dan treurig is, materieel, zoowel als moreel, indien men bedenkt, dat van een arbeidswetgeving vooreerst nog geen kwestie is, en dat de meeste werkkrachten hier, van zeer slecht allooi zijn. Maar de actuele toestand gaat toch alle denken en beschrijving te boven. De bevolking mist absoluut elke moreele ondergrond, en de kerk geeft in het geheel geen moreele standaard aan het volk, zij is alleen een zeer uitwendige vormendienst. Moorden zijn hier aan de orde van den dag, liever gezegd van den nacht. Men vertelde mij, dat kort geleden het aantal moorden in een dorpje tot 10 per nacht klom. Dit spreekt boekdeelen. Van Justitie en politie geen sprake, alleen een militaire wacht aan het station. En die vinden zoo'n paar menschenmoorden blijkbaar niet de moeite waard om werk van te maken. Dronkenschap is hier natuurlijk regel. Van uit de trein zagen wij eenige ergerlijke tooneeltjes van dronkenschap, zelfs al op den vroegen ochtend. Als men dit alles zoo ziet en hoort, dan krijgt men een diep, diep gevoel van medelijden met deze bevolking, die in zulk een beklagenswaardigen toestand verkeert.

Irkoetsk is de grootste stad van Siberië, en heeft ruim 51,000 inwoners. Het is gelegen in een streek, waar een flinke industrie zich zal kunnen ontwikkelen, zoodra er meer orde en beschaving in de maatschappelijke toestanden zullen komen. Reeds nu is het een centrum voor Oostelijk Siberië en vindt men in de omgeving een begin van nijverheid, zooals de vele kolenmijnen, en de groote houthandel.

Aan de spoorlijn was het ook te bemerken, dat wij kwamen in de nabijheid van een stad, die voor Siberië een wereldstad is. Er was een zeer levendig personen verkeer, en wij spoorden over zeer uitgestrekte emplacementen. De sterke militaire patrouilles, die wij hier overal zagen, vormden een schrille tegenstelling met deze teekenen van een opkomende industrie, en herinnerden ons aan de nog heerschende ongeregelde toestanden.

De stad ligt op den rechteroever der Angarà. Deze rivier is de eenige afvloeiing van het Baikalmeeer, dat zij als een mooie, breede stroom verlaat.

Het Baikalmeeer is zeer diep, zoodat zijn water op eenige diepte winter en zomer een constante temperatuur heeft. En dientengevolge is de temperatuur van de Angara nooit hooger dan 16 graden Reaumür.

Het station ligt op den linker, Zuidwestelijken oever der rivier. Wij hadden van daar uit een zeer schoon gezicht op de stad, die in haar volle uitgestrektheid aan den overkant van den breeden stroom voor ons lag.

Wij kwamen precies op tijd in Irkoetsk aan, hoewel wij den vorigen dag nog 1½ uur vertraging hadden. Daar de dienstregeling niet berekend is op het maximum snelheidsvermogen der treinen, is de mogelijkheid open gebleven om een vertraging weer in te rijden, een mogelijkheid, die in onze Ned. dienstregelingen vrijwel uitgesloten is. Men verhaalde mij zelfs, dat deze expresstrein eens een vertraging van 13 uur binnen 3 dagen had goedgeemaakt.

In deze elasticiteit in den loop der treinen schuilt het geheim van den geregelde dienst op deze lijn, waarvan ik in mijn vorigen brief reeds gewaagde.

In Irkoetsk moesten wij overstappen. Wij kwamen weer in een trein van de Wagon-Lits. Deze bestond uit nieuwere en beter ingerichte wagens dan de vorige trein. Maar het nieuwste is niet altijd het beste. Dat bleek ook hier. Nog geen uur na Irkoetsk hadden wij een warm geloopt as.

In een der kussenblokken was het metaal gesmolten. Een geheelen dag sukkelden wij hiermee voort. In ieder station werd het blok gekoeld, totdat eindelijk Zaterdagavond een nieuw metaal erin gebracht werd.

En alsof dit niet genoeg was, ging Vrijdagavond opeens het electrisch licht uit. De dynamo was defect geraakt, en scheen niet gemaakt te kunnen worden, zoodat wij gedurende vijf nachten van Irkoetsk tot Wladivostok de voor en nadeelen eener kaarsenverlichting konden overwegen.

Ook was het eten minder goed (want het was meer Europeesch), en bovendien duurder dan in de andere trein. Maar dit alles daargelaten waren wij nu toch beter af, dan eerst.

Vrijdag om 4 uur verlieten wij Irkoetsk. De baan volgde den linkeroever van de Angarà, om 6 uur moesten wij bij het Baikalmeeer komen. In de schemering zouden wij er dan nog iets van kunnen zien. Door het warm loopen der as waren wij ± 2 uur te laat, zoodat wij nu niets meer van het meer zagen. Het is erg jammer, dat de rit om het Baikalmeeer die 8 uur duurt, juist in de nacht viel. Hierdoor mist men zeer veel, want dit meer is werkelijk een van de mooiste punten waar de spoor langs komt. Deze binnenlandsche zee (de breedte is gemiddeld 70 K.M. de lengte is ongeveer 3 maal meer) wordt aan alle zijden door hooge, beboschte bergen ingesloten.

De ijslaag op het meer wordt soms wel 19 voet en meer dik. Er is 's winters veel verkeer op het ijs. Dit is echter niet zonder gevaar, want dikwijls springt het ijs door de strenge vorst, waarbij zelfs scheuren van 6 voet kunnen ontstaan.

Bij Myssovaia verlieten wij het meer, en gingen toen het dal der Selenga in, één der vele rivieren, die zich in het Baikalmeeer storten.

Zaterdagochtend bevonden wij ons in prachtig mooi bergland, het Jablonovoi-gebergte dat veel grootscher is dan het Sayangebergte. Wij waren nu weer midden in de mooie boschstreek. Den geheelen dag genoten wij van heerlijke uitzichten en tegen den avond werd het weder prachtig.

De roode tint over het sneeuwlandschap, de donkere dennenbosschen op de bergen die scherp tegen den purperen avondhemel afsteken, zijn onvergetelijk schoon. Gedurende de nacht passeerden wij de kam. Hier bevindt zich het hoogste punt van den geheelen spoorweg. Men heeft aldaar een kleinen tunnel gemaakt, die meer monumentaal dan noodzakelijk is. Boven den Westelijken ingang staat: „Naar den Pacifiek Ocean”, en boven den anderen: „Naar den Atlantischen Ocean”.

Zondagmorgen spoorden wij door de uitloopers van het gebergte. De vegetatie werd hoe langer hoe minder, en hield eindelijk geheel op. Wij kwamen nu in echt woest land. Het was het begin van de groote Gobi-woestijn. Het terrein was zacht glooiend en geheel kaal. Geen boom, geen struikje stond er, de sneeuw was grootendeels weggedood, en de kale grond zag er roodbruin uit, door het verdorde gras. In het voorjaar is hier een welige groei maar in den zomer is alles verschroeid door de groote hitte.

Zondagavond bereikten wij de Russisch-Chineesche grens bij het station Manchoerije, en wij kwamen nu in de landstreek van dezen naam. Van Chineesche douanen was niets te bemerken. Men blijft onder de hoede van het Russische gouvernement. Het heele deel der lijn in China is en blijft in Russische handen. Alle beambten zijn Russen en de geheele lijn langs is een sterke militaire bewaking, die alles bij elkaar genomen nog een aanzienlijke macht vertegenwoordigt.

Op ongeveer 5 à 10 K.M. is een sterke wacht geplaatst, gelegerd in blokhuizen. Vanhier uit worden schildwachten uitgezet. Bovendien sturen deze posten spionnen uit tot 15 K.M. het land in om te zien of er zich een bende vormt voor een aanval op de lijn. Het zijn hoofdzakelijk Choengoezen, die deze aanvallen plegen, en vooral hebben zij het gemunt op de Chineezers. Zulke aanvallen komen echter niet veel voor.

Er zijn veel vrijwilligers voor deze bewaking, daar zij zeer avontuurlijk is. Men begint het als een soort sport te beschouwen. Komt het tot een botsing, dan wordt het een strijd op leven en dood, want de soldaat, die door deze benden gevangen genomen wordt, wordt door hen onmensschelijk gemarteld. Er zijn in dit deel van Azië meerdere van deze vrijbuitersbenden. Voor een deel worden zij gerecruteerd uit weggelopen bannelingen. Er schijnt een troep te zijn waarvan het opperhoofd een verbannen en ontvluchte Poolsche graaf is. Andere benden heffen gewoonweg een belasting van de bevolking, zoodat het volk twee belastingen betaalt.

Van al deze ongeregelde toestanden merkten wij echter niets.

Gedurende den Maandag spoorden wij door het Khingann-gebergte. 's Ochtends waren wij in bergland, dat zich enkel door steilere en hogere hellingen van het woestijnlandschap van gisteren onderscheidt, want het is even kaal, dor en woest. De sneeuw was vrijwel geheel weg.

Na door een zeer langen tunnel de kam gepasseerd te zijn, daalden wij vlug naar de Manchoerische laagvlakte af, en Dinsdagochtend in de vroege bereikten wij Kharbin. Nog één bergland scheidde ons van de zee. Den geheelen Dinsdag spoorden wij hierdoor, en wij konden wederom genieten van een vriendelijk en mooi landschap. Aan de stations zagen wij zeer veel Chineezers, alle met de traditionele vlecht en de nationale kleedij.

Woensdagochtend, 20 Maart, bereikten wij Wladivostok na 12½ dag sporens sinds Moscow. De reis, dwars door het vaste land van Azië was volbracht.

J. W. G. J. Hzn.

TOONEEL.

Blanchette, gevolgd door Zenuwachtige vrouwen, gegeven door het Rotterdamsch Tooneelgezelschap, directeur P. D. van Eysden. Blanchette is een tooneelstuk in 2 bedrijven van Eug. Brioux en Zenuwachtige vrouwen een blijspel in 3 bedrijven van Blum en Touché. We kregen dan Maandagavond wel Fransche, Hollandsche kunst te zien. Fransche creatie en Hollandsche vertolking.

De Rotterdammers kweten zich uitstekend van hun taak en wij durven verzekeren, dat dit wel een van de beste avonden was. De voorstelling werd tevens gegeven ter herdenking van de 25-jarige tooneelloopbaan van Mevr. van Kerckhoven—Jonkers, die zooals bekend is, met den heer van Kerckhoven ons land gaat verlaten om in Zuid-Nederland onzen tooneelspelersnaam hoog te houden.

Het eerste stuk trof door zijne realiteit en mocht het misschien op sommigen een overdreven indruk maken, toch was er wel degelijk veel in dat ons trof. 't Stuk is boeiend geschreven; 't werd boeiend gespeeld. Ook de typen waren goed gezien en getroffen. De heer van Kerckhoven als Bonenfant, de wegwerker, was uitstekend gegriemd. 't Was mij, alsof hij zoo van de stoffige witte chausse kwam, nog moe van het steenenkloppen, bruin gebrand op den warmen blinkenden rijweg. Dat was goed. Ook Mevr. van Kerckhoven voldeed goed als vrouw Rousset, de herbergiersvrouw. Wij zien haar in deze rol liever dan in een luchtig rolletje. Na het 1e bedrijf van het 2e stuk werd het echtpaar Kerckhoven gehuldigd. Ook de Stemen Schouwburgcommissie bood een mooie mand bloemen aan. Zeker als compensatie voor de geringe opkomst der Corpsleden in de leege studentenbanken. Het 2e stuk deed zijn naam eer aan, zenuwachtig, tenminste 't moet zenuwachtig gespeeld worden, luchtig en vrolijk. 't Is een echt Fransch stuk. Doch 't ging in 't Hollandsch ook heel goed, wat dikwijls niet het geval is. 't Decor van de 2e acte voldeed ook beter; er waren gelukkig niet de bekende roode gordijntjes met tulpen. De heer Morriën was „je” koekebakker. Hij weet de menschen aan 't lachen te brengen en blijft niettegenstaande dat in zijn rol. De dame van de 50 dozen muisjes was ons niet Fransch genoeg. Haar geheele voorkomen maakte evenwel veel goed.

Wij hopen ook 't volgende jaar nog vele zulke avonden te kunnen bijwonen.

C.

Lente.

Lente, voorjaar
Groene boomen
Koeitjes in de wei,
Strooien hoedjes
Gele voetjes
Witte blousjes
Zelfs erbij.
Een borrel buiten
In plaats van binnen,
Een kopje koffie
Na het diner,
Straks gaan kegelen,
Morgen roeien,
Zeg, doe je ook nog mee.
Jan Pleiziers
En bokkewagens,
Fietsers, auto's
Wandelaars,

Jonge meisjes
Frissche knapen
Krielen door elkaar.
Geen gezeur
Van koude voeten,
Geen geklaag
Van nat en kou,
Geen gehuiver
Aan de kachel,
Eruit eruit
't Is Lente nou.
Hoor de vogels fluiten
Zie de landman
Op het veld,
Kijk die honden stoeien,
Blaffen, rennen
Met geweld.
Wat die schommels vliegen,
't Is reeds kermis
Hier en daar,
Boere meiden
Dito jongens
Hossen met elkaar.
Flink zoo
Laat maar draaien,
Drink eens uit,
Teetotelaar.
't Kan niet schelen
Wij betalen,
't Is maar eenmaal
Kermis in 't jaar.
Jonge jonge,
Dat is leven
Dat is jeugd
Die ons bezielt.
Hè, ik wou,
Als ik iets zou willen,
Dat men geen examen hield. H.

BOEK BESPREKING.

PSEUDO-MARXISME, door Is. P. de Vooy.

A'dam, Maas & Van Suchtelen.

Deze brochure behandelt en veroordeelt den strijd, welke op het oogenblik de leden der S. D. A. P. in twee perken scheidt: de Marxisten en de Revisionisten. Echter werpt de tegen-over-elkaar-stelling van deze twee richtingen een valsch licht op het eigenlijke geschilpunt. Het Marxisme neemt aan dat de ontwikkeling van het kapitalisme zal plaats hebben, volgens de regels welke in Marx' werk „Das Kapital” vervat zijn, zonder dat nieuwe feitenkennis deze ook maar in de geringste mate zou kunnen wijzigen; terwijl aan hen, die zulk een wijziging niet alleen mogelijk, maar meer dan dat, zelfs noodzakelijk vinden, den naam van „Revisionisten” wordt toebedeeld.

Welke van deze twee beginselen het juiste is, kan slechts uitgemaakt worden door de geschiedenis; de strijd hieromtrent is duidelijk maar ontbloeit van elke persoonlijkheid.

Slechts nauwkeurige waarneming der feiten en de daaruit voortvloeiende eenduidige gevolgtrekkingen, kunnen in de toekomst uitmaken welke van de twee aannamen de ware is. Dit verschil in aard tusschen Marxisten en Revisionisten is zuiver theoretisch en scherp omlijnd. Hun praktische tegenstelling is heel veel ingewikkelder.

In het leven stellen partijleiders hun konklusies tegenover elkaar, zonder hetgeen zij verkondigen aan geschiedenis en wetenschap te hebben getoetst, en laten het aan den arbeider, die nog veel meer van wetenschappelijke beginselen is verstoken, te kiezen.

De Marxisten zijn propagandisten; zij propageeren de revolutie, welke volgens hen in de toekomst zal plaats hebben en de bevrijding van den arbeid zal beteekenen.

Elk van hun daden wordt getoetst aan hun doel. En daar dit zoo groot is en zoo ver verwijderd, valt elke gedeeltelijke verbetering van arbeidsvoorwaarden er bij in 't niet, wordt niet goedgekeurd, maar veroordeeld als eventuele oorzaak van verslapping van de denkbeelden, volgens welke revolutie eenig mogelijk middel tot vrijmaking van den arbeid is.

De Revisionisten zien in Marx' leer niet in de eerste plaats het stelsel, maar de methode; zij achten het meer in Marx lijn dat men zijn methode doorvoert, die als zoodanig rekening houdt met de feiten, dan dat men blindelings aan zijn stelsel, als aan een dogma, vasthoudt.

Maar dit is nog niet een practische tegenstelling met de beginselen der Marxisten. De tegenstelling, welke oorzaak

is van den strijd is niet de tegenstelling Marxisme-revisionisme, maar de tegenstelling revolutie-reform. Volgens de zuiver marxistische inzichten zijn oogenblikkelijke verbeteringen, verkregen door vakbeweging of parlementairisme van geen waarde, stellen zij hoogstens de onmacht van het kapitalisme den stroom verder tegen te houden, in het licht. Voor hen is revolutie de eenige uitkomst.

Anders denken de reformisten.

Van het oogenblik dat verbetering der arbeidsvoorwaarden niet alleen geëischt werd maar ook verkregen, van het oogenblik af dat bleek dat de op deze wijze verkregen voordeelen steeds belangrijker werden en vooral van het oogenblik af aan dat bleek, „dat de grootste der verbetering niet onbelangrijk afhing van de houding der arbeiders”, werd de afscheiding revolutie-reform scherper.

Terwijl de keuze marxisme-revisionisme slechts kan geschieden, ten minste eerst met volkomen recht, wanneer de tijden zullen hebben uitgewezen dat het kapitalisme zich blijft ontwikkelen volgens „Das Kapital”, of niet, hangt de keuze revolutie-reform af van de persoon, van zijn aard, graad van ontwikkeling en omstandigheden.

Het is dus een fout en wel een die door den schrijver dezer brochure aan de Marxisten hier te laude wordt verweten, dat zij de twee genoemde tegenstellingen verwarren;

hun marxisme, dat hun toelaat konklusies er uit te trekken is „pseudo-marxisme”.

Als tweede kenmerk van „pseudo-marxisme” wordt genoemd de voorstelling als zoude de tegenstelling Marxisme-revisionisme onafscheidelijk zijn van revolutie-reform. De onjuistheid van deze voorstelling is duidelijk.

Verder hekelt de schrijver de „pseudo-marxisten” waar zij de bestudeering der gevolgen van de Engelsche arbeidswetgeving en van de prestaties der Duitsche vakverenigingen uitsluiten en toont ten slotte nog eens overtuigend aan hoe groot het nadeel is, dat de partij zelve van de antithese die door een gedeelte van haar aanhangers werd opgeworpen, ondervindt.

ONTVANGEN BOEKEN.

„ZON EN STERREN”, Dr. M. Wilh. Meyer.

Uitgegeven door de vereeniging van Natuurvrienden „Kosmos”, Amsterd.

„STOOMTURBINEN”. Een korte uiteenzetting der voornaamste systemen, door F. Kerdijk. A'dam, Van Mantgem & De Does.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Wed. C. VAN LEEUWEN, Molslaan 15, DELFT.

Steeds voorradig uitgebreide collecties **vreemde POSTZEGELS. Reclame Enveloppe**, 100 diverse, **8 cts. Weldadigheidsseries** (Rumenië) **80 cents.** Inkoop van **gebruikte De Ruyterzegels.**

TE HUUR HEERENHUIS met TUIN, OOSTSINGEL 15,

à f 450.— per jaar, uitstekend geschikt voor heeren Studenten. Te bevragen **WONINGGIDS**, Binnenwatersloot 9.

Stélio
High Class
Turkish cigarettes.
ALOM MET GOUD BEKROOND.

DELFTSCHE
Stoomververij en Chemische Wasscherij,
OUDE DELFT 72.

UITSTOOMEN en VERVEN
van alle soorten Heeren-Costuums.

Wasschen van **GLACÉ HANDSCHOENEN**,
10 cents per paar.

CHARLES ABRAAS.

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

Ter overname aangeboden, zoo goed als nieuw:

Constructiontafeln für den

Dynamobau, 1 teil.

Gleichstrom-Maschinen, 2e Aufl.

Herausgegeben von Prof. E. ARNOLD, 1899.

Prijs **f 13,25**, voor **f 9,—**.

Adres Boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabriikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuis.

KRUIF.

Wendt U voor het afsluiten uwer
passage naar Ned.-Indië tot

J. DE KUYSER & ZONEN,

Agenten Stv. Mij. „ROTT. LLOYD” en Stv. Mij.
„NEDERLAND”.

TWEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 APRIL 1907. No. 26.

Eerwaarde en geleerde Sukkels.*)

Onlangs zag ik door een uitgever geadverteerd een geschrift: „Vijfmaal Dominee en nog altijd een Sukkel”. Waarom de schrijver zich alzo voorstelt aan het publiek weet ik niet en kan ik niet vermoeden; de inhoud van zijn geschrift is mij geheel onbekend. Maar den titel lezende, dacht ik bij mijzelf: Indien Z. Eerw. er iets minder aangenaams in vindt, een sukkel te wezen en er zou eenige troost voor hem liggen in de wetenschap, dat verscheidene zijner ambtsbroeders ook sukkel zijn, dan kunnen wij hem dien troost aanbieden.

Om een uit velen te noemen: Onlangs las ik in een plaatselijk blad een uittreksel uit de rede van Dr. J. Th. de Visser: „Waarheid in de Politiek”. Volgens dat verslag heeft Dr. de Visser gezegd: „De liberalen verlangen voor den arbeider een rustdag in de week, maar h.i. komt het er niet op aan, of die dag een Zondag is. Voor wie zoo oordeelen heeft het „Gedenk den Sabbathdag, dat gij dien heiligt” in 't geheel geen bindend gezag.”

Verbeeld u, God heeft geboden: „Gedenk den Sabbathdag, dat gij dien heiligt... de zevende dag is de Sabbath des Heeren uws Gods.” Van de eerste zes dagen der week zegt onmiddellijk te voren hetzelfde gebod, dat op denzelfden gearbeid en al het werk gedaan moet worden. Hoe kan nu met mogelijkheid iemand ter wereld spreken van waarheid, als hij gaat roepen: „God wil, dat wij den Sabbath heiligen en daarom mogen wij op Zondag niet werken? Men moet toch waarlijk wel een sukkel wezen, als men niet ziet, dat de Sabbath en de Zondag twee verschillende dagen zijn; dat de eerste dag van de week niet is de zevende en dat de zevende niet is de eerste en dat men niet van waarheid in zijn godsdienst mag spreken, als men zich veroorlooft, te doen en te leeren, wat God verbiedt, i. c.: den dagelijkschen arbeid te verrichten op den Sabbath, den dag, dien God noemt: „Mijn heiligen dag” en van welken Jezus Christus zich „De Heer” noemt en te rusten op een dag, dien God heeft gemaakt tot een werkdag en dien Hij dan ook in Zijn heilig Woord dien naam geeft, stellende tegenover „den Sabbathdag, den zevenden dag der week”, de „zes werkdagen”, onder welke natuurlijk ook is de eerste dag.

Dr. de Visser staat hier niet alleen. Men ga maar eens na, hoe sukkelachtig de Zondagviering of Zondagsheiliging verdedigd wordt, ook en vooral door rechtzinnige godgeleerden, zooals prof. v. Oosterzee, Dr. A. Kuyper e.a.

Nu weet ik wel, dat die mannen allen zeer ontwikkelde, zeer geleerde mannen zijn; mannen van studie en wetenschap; hooggeachte schriftgeleerden — maar daarin ziet men juist bevestigd wat God zoo duidelijk heeft gezegd, dat Hij doen zal met degenen, die, in stede van Zijn gebod te houden, dat gaan verdringen door wat menschen hebben ingesteld en dus eigenwilligen godsdienst drijven:

„Daarom, dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond en zij Mij met hun lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen, en hun vreeze, waarmee zij Mij vreezen, menschengeboden zijn, die hun geleerd zijn; daarom zie, ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk, want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen”.

Men lette wel op: De wijsheid en het verstand der wijzen, der ontwikkelden, der geleerden en der mannen van kennis en wetenschap zal zich verbergen. Hoe uitnemend ook anders hun oordeel moge zijn over alle andere zaken, daar, waar zij den stempel van godsdienst willen zetten op wat overtreding is van Gods gebod, daar worden ze waarlijk sukkel.

Onze gezegende Zaligmaker hield den Schriftgeleerden en Farizeërs van Jeruzalem, die ook het gebod van God overtraden door hun inzetting, dit woord van Jesaja voor, zeggende tot hen: „Gij geveinsden, wel heeft Jesaja van u geprofeteerd, zeggende: Dit volk genaakt Mij met hun mond

*) Als curiosum op het gebied van tot in het waanzinnige doorgedreven lettervereering plaatsen wij bovenstaand artikeltje, uitgegeven door de Traktaatvereniging „Berea”, te Haarlem, nota bene als reclame-middel.

en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; doch te vergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn”. De kanteekenaars van de Statenvertaling zeggen, dat wat hier vertaald is door „geveinsden”, in den grondtekst bedoelt: „personages, in een kamerspel, die een anderen persoon vertoonen dan zij inderdaad zijn”. En als deze karaktertrek ergens duidelijk uitkomt, ook onder onze Schriftgeleerden en Farizeërs, dan gewis inzake de Sabbathskwestie. Ze verwisselen gedurig van plunje, evenals de lieden in het kamerspel. En daarboven zijn ze ook handige goochelaars, die al pratende, een gebod weten te veranderen in een verbod en een verbod in een gebod.

't Zou wel de moeite loonen, ook dit uit hun geschriften aan te wijzen, wat geenszins moeilijk geacht moet worden.

Nu treedt men op, hemel en aarde bewegende, om het verfoeilijke van de ongehoorzaamheid aan Gods Woord met allen nadruk in het licht te stellen en dezulken, die dat Woord niet erkennen als richtsnoer van geloof en wandel, te brandmerken als „liberalen” en „ongodisten” en wat niet al! En aanstonds is men zoo liberaal en zoo ongodistisch voor zichzelf, dat men zich de vrijheid gunt om het eigen gebod van God te verachten en wat menschen ingezet hebben te eeren en te verheffen. Geen wonder, dat lieden die naar zulke voorgangers en onderwijzers hooren, niet mindere sukkel worden dan hun leiders. Men hoore dan ook maar, wat redenen Orthodoxe Zondagvierders bijbrengen voor hun Zondagviering.

In het gemis van sterkte voor hun gevoelen en praktijk in den Bijbel ligt dan ook de oorzaak dat rechtzinnige Zondagvierders nooit te bewegen zijn om over dit onderwerp eenige samenspreking te hebben met den open Bijbel voor zich. Het gaat hun, zooals dien lieden, van welken de Apostel zegt in Tit. III: II. „Zijnde bij zichzelf veroordeeld”. Zij weten en gevoelen, dat zij den Bijbel tegen zich hebben, maar dat willen zij niet erkennen. En vandaar hun onwil om te doen wat ze bij verschil op zooveel andere punten gewillig zijn te doen: n.l. de kwestie op geregelde wijze te bespreken.

Doe wat gij wilt om in ruimer of enger kring de vraag: „Moeten wij den Zondag of den Sabbath vieren?” te bespreken met den Bijbel open in het midden, gij kunt er de heeren niet toe krijgen. Op den preekstoel en in de huizen, in hun geschriften en kranten alleen het woord voerende en zorgende, dat er geen woord kan opgenomen worden van de zijde der Christen-Sabbathvierders, hebben zij het natuurlijk altoos recht, volgens den regel: „Die alleen spreekt, heeft altoos gelijk”. Maar met dat al bestaat er toch waarlijk alle reden om zulke schriftgeleerden en farizeërs diep te beklagen en God ernstig voor hen te bidden. Hoe kunnen ze, waar ze zelf Gods gebod niet eeren, anderen, die tot hen als leidlieden, ja, als mannen Gods opzien, leiden in den rechten weg?

De Heere Jezus heeft gezegd: „Wat noemt ge Mij: „Heere, Heere” en doet niet wat Ik zeg?” en wederom: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: „Heere, Heere”, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil des Vaders, Die in de hemelen is” en Hij heeft er aan toegevoegd: „Een iegelijk, die deze Mijne woorden hoort en ze doet, dien zal ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis heeft gebouwd op een steenrots.”

Wie niet op het Woord des Heeren bouwt, die wordt door Jezus vergeleken bij een dwazen man, die zijn huis heeft gebouwd op het zand. En moge dan van dien bouwmeester ook al de roep uitgaan, dat hij is een ontwikkeld man, groot geleerde, een schriftgeleerde bij uitnemendheid, van de nauwgezetste secte der rechtzinnigen, in der waarheid is hij een sukkel.

H.

G. V. SR.

ZONDAGVIERDERS OVER DEN ZONDAG.

Kardinaal Gibbons: „Lees den Bijbel van Genesis tot Openbaring, en gij zult niet een enkelen regel vinden, die recht geeft tot heiliging van den Zondag”.

Pater Enright: „Ik wil duizend dollars geven aan hem die met den Bijbel alleen bewijst, dat de Zondag de dag is, die wij gehouden zijn te vieren.... De waarneming van den Zondag is eenvoudig een wet van de Katholieke Kerk... en de geheele wereld buigt zich neder en houdt godsdienst op dien dag in stilzwijgende gehoorzaamheid aan het voorschrift van de Katholieke Kerk”.

Prof. Dr. A. Kuyper: „Die vraagt: Toon mij een tekst die Zondagviering gelast? vraagt naar den bekenden weg, wel wetende, dat die tekst er niet is”.

Dominé Gronemeijer te Amsterdam: „Zij kunnen gerust een miljoen uitloven, want zij weten wel, dat die tekst niet is aan te wijzen. De Zondagviering is dan ook niet ontstaan op grond van een gebod... Daarvan staat geen gebod in den Bijbel te lezen”.

Prof. Dr. Van Oosterzee: „Van een rechtstreeksch bevel van Christus voor Zondagviering kan evenmin sprake zijn als van een bepaalde verordening.... Volstrekt niets er van is ergens in den Bijbel verordend”.

„Neander (welbekend kerkelijk geschiedschrijver): „Het was verre van de Apostelen en van de oude Apostolische gemeente de wet van den Sabbath over te brengen op den Zondag. De haat tegen de Joden heeft geleid tot verwisseling van den Sabbath met den Zondag”.

Luther: „Wie van rustdagvieren een verplichting wil maken als van God geëischt, die moet den Zaterdag en niet den Zondag houden”.

Zwingli: „Het is geoorloofd op Zondag na de godsdienst-oefening te werken”.

Bucer: „Het is niet alleen bijgeloof, maar afval van Christus, te meenen, dat werken op Zondag zondig is.

Dr. Heylyn: „Zoek waar gij wilt, of bij de Kerkvaders of bij de latere schrijvers, en nergens zult gij vinden, dat de Zondag is ingesteld op eenig Apostolisch gezag; geen rustdag door hen is ingesteld op den eersten dag der week”.

Morer: „Omdat de Heidenen den Zondag hoogelijk eerden, oordeelde de Kerk het verstandig om dien dag te gaan houden”.

Calvijn: „De Ouden hebben in plaats van den Sabbath den dag gesteld, dien wij „Dag des Heeren noemen”.

Frith: (Medearbeider van Tindale en evenals deze den marteldood gestorven): „Wij hebben hier het Woord van God niet voor, maar veel meer tegen ons; want wij houden niet den zevenden, maar den eersten dag, hetwelk niet door God geboden wordt”.

Beza: „Op den Zondag wordt van de Christenen niet geëischt om hun werk te laten varen”.

Prof. Gomarus, bekend om zijn strijd tegen Arminius: „Wij houden den Zondag uit kracht van een vrije keus der Kerk”.

Ds. Schuuring, Ned. Herv. Predikant: „Men zou zich bedriegen wanneer men meende, dat de instelling van den Zondag als wekelijkschen vierdag, uit de dagen der Apostelen afkomstig was. Hun geheiligde rustdag bleef de zevende dag.”

Ds. Wildschut, Ned. Herv. Predikant: „Dat de Apostelen aan de Christenen geboden zich 's Zondags van hun arbeid te onthouden, wordt door de Geschiedenis der vroegste Christen-Kerk tegengesproken”.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

HANDLEIDINGENVEREENIGING.

Candidaten voor de aanstaande Bestuursverkiezing:

W. C. Korthals Altes,	President.
E. Hijmans,	1e Secretaris.
F. A. Vening Meinesz,	2e „
A. G. Beelaerts van Blokland,	Penningmeester.
A. H. Ingen Housz,	Commissaris.

—o—

Officieele Candidaten voor de Maskerade-Commissie 1908:

J. J. Schaly Jr.
J. de Bie Leuveling Tjeenk.
G. van der Wijck.
D. Roosenburg.
R. A. D. Cort van der Linden.

(De twee laatste commissarissen worden pas op het eind van dit jaar candidaat gesteld, om zoo mogelijk ook 1e jaars in de commissie te doen zitting nemen).

Benoemd tot Reunie-Commissarissen 1904:

Permanent	Th. Roqué.
	J. J. Witteveen.
Reserve	J. W. G. Pels Rijcken.
	J. A. Royer.

—o—

Bondsvergadering op Dinsdag 30 April 1907, des avonds ten half negen.

Agenda:

1. Notulen.
2. Ingekomen Stukken.
3. Lustrum-viering.
4. Kroeg-plannen.
5. Propaganda.
6. Bestuursmededeelingen.
7. Rondvraag.

De Secretaris,
P. Klinkenberg Jr.

—o—

LEEGHWATER. BESTUURSVERKIEZING.

Door het bestuur zijn de navolgende leden candidaat gesteld:

H. F. G. J. Grevers,	President.
W. H. van Leeuwen,	1e Secretaris.
J. J. M. Lion,	Penningm.-Vice-pres.
A. C. Koppejan,	2e Secretaris.
A. H. Ingen Housz,	Comm.-arch.

Bestuurs-candidaten voor de Commissie tot redactie van het Jaarboekje:

W. A. van Leeuwen,	President.
G. J. Braat,	Secretaris.
De Penningmeester der Vereeniging.	

—o—

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Gewone vergadering op Vrijdag 26 April 1907, 's avonds ten 8 ure, in het Loge-gebouw, Choorstraat 16a.

Spreker: de heer J. K. van Gelder, Mijningenieur.

Onderwerp: Mededeelingen over de petroleum-industrie in Rumenië (met lichtbeelden.)

De Secretaris, W. F. Gisolf.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 26 April. Ned. Tooneel: De veroveraar; 8 uur.

Zaterdag 27 April. Gebouw v. K. en W. Uitvoering van de Wagnervereeniging; 8 uur.

Fransche Opera: Le barbier de Séville; Hamlet (4e acte); 8 uur.

Zondag 28 April. Gebouw v. K. en W. Gezelschap Van Eysden: Huzarenkoorts; 8 uur.

Maandag 29 April. Gebouw v. K. en W. Gezelschap Van Eysden: Blanchette; Aleïd; 8 uur.

Donderdag 2 Mei. Dilligentia: Concert van het Strijk-orkest „Euterpe” onder leiding van Frans Roels; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 26 April. Groote Schouwburg: Aleïd. Alleenspraak uit „De Maagd van Orleans” (4e bedrijf), Belachelijke hoofdsche juffers; 8 ur.

Tivoli-Schouwburg: Eerloos; 8 uur.